

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

4 iulie 2019*

„Trimitere preliminară – Mediu – Deșeuri – Transferuri – Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 – Articolul 2 punctul 1 – Directiva 2008/98/CE – Articolul 3 punctul 1 – Noțiunile de «transfer de deșeuri» și de «deșeuri» – Lot de bunuri inițial destinate vânzării cu amănuntul, returnate de consumatori sau care au devenit excedentare în asortimentul vânzătorului”

În cauza C-624/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Gerechtshof Den Haag (Curtea de Apel din Haga, Țările de Jos), prin decizia din 22 septembrie 2017, primită de Curte la 6 noiembrie 2017, în procedura penală împotriva

Tronex BV,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul A. Arabadjiev (raportor), președinte de cameră, și domnii T. von Danwitz și C. Vajda, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 decembrie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Tronex BV, de R. G. J. Laan, avocat;
- pentru Openbaar Ministerie, de W. J. V. Spek și de L. Boogert, în calitate de agenți;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, de A. M. de Ree și de C. S. Schillemans, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de G. Hesse, în calitate de agent;
- pentru guvernul norvegian, de C. Anker și de I. Meinich, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de E. Manhaeve, de F. Thiran și de E. Sanfrutos Cano, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 28 februarie 2019,

* Limba de procedură: neerlandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri (JO 2006, L 190, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 172) coroborat cu articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO 2008, L 312, p. 3).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unei proceduri penale împotriva Tronex BV, inculpată pentru transferul unui lot de deșeuri din Țările de Jos spre Tanzania, cu încălcarea dispozițiilor Regulamentului nr. 1013/2006.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1013/2006 prevede:

„(1) Prezentul regulament stabilește proceduri și regimuri de control pentru transferul de deșeuri, în funcție de originea, destinația și ruta transferului, de tipul de deșeu transferat și de tipul de tratament care se aplică deșeurii la destinație.

(2) Prezentul regulament se aplică transferurilor de deșeuri:

[...]

(c) exportate din Comunitate în țări terțe;

[...]”

- 4 Potrivit articolului 2 din acest regulament:

„În sensul prezentului regulament:

1. «deșeu» are sensul prevăzut la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva [2006/12/CE Parlamentul European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile (JO 2006, L 114, p. 9, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 45)];

[...]

35. «transfer ilegal» reprezintă orice transfer de deșeuri efectuat:

(a) fără notificarea tuturor autorităților competente în cauză în conformitate cu prezentul regulament sau

(b) fără acordul autorităților competente în cauză în conformitate cu prezentul regulament [...]

[...]”

5 Articolul 3 alineatul (1) din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„În conformitate cu dispozițiile prezentului titlu, transferurile următoarelor deșeuri fac obiectul procedurii de notificare și a acordului preliminar scris:

(a) în cazul în care sunt destinate operațiunilor de eliminare:

toate deșeurile;

[...]”

6 Directiva 2006/12 definește, la articolul 1 alineatul (1) litera (a), noțiunea de „deșeu”. În temeiul articolului 41 primul paragraf din Directiva 2008/98, aceasta din urmă a abrogat și înlocuit Directiva 2006/12 cu efect de la 12 decembrie 2010. Conform articolului 41 al treilea paragraf din Directiva 2008/98 coroborat cu anexa V la aceasta, trebuie să se considere că trimerile la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/12 se interpretează ca trimeri la definiția noțiunii de „deșeu” care figurează la articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98.

7 Articolul 3 din Directiva 2008/98 prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. «deșeuri» înseamnă orice substanță sau obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația să le arunce;

[...]”

Dreptul neerlandez

8 În temeiul articolului 10.60 alineatul 2 din Wet houdende regelen met betrekking tot een aantal algemene onderwerpen op het gebied van de milieuhygiene (Wet Milieubeheer) [Legea din 13 iunie 1979 privind reguli referitoare la aspecte generale de gestionare a mediului (Legea privind gestionarea mediului)] din 13 iunie 1979 (Stb. 1979, nr. 442), este interzisă desfășurarea unor acțiuni cum sunt cele menționate la articolul 2 punctul 35 din Regulamentul nr. 1013/2006.

9 Nerespectarea acestei interdicții constituie, în temeiul articolului 1a 1° din Wet houdende vaststelling van regelen voor de opsporing, de vervolging en de berechting van economische delicten (Legea privind stabilirea unor norme de anchetă, urmărire și condamnare a infracțiunilor economice) din 22 iunie 1950 (Stb. 1950, nr. 258), o infracțiune economică ce se pedepsește în temeiul articolului 6 din legea menționată.

Litigiul principal și întrebările preliminare

10 Instanța de trimitere, Gerechtshof Den Haag (Curtea de Apel din Haga, Țările de Jos), este sesizată cu un apel formulat de Tronex, o societate de comerț cu ridicata cu loturi reziduale de articole electronice, împotriva unei hotărâri a rechtbank Rotterdam (Tribunalul Rotterdam, Țările de Jos). În primă instanță, Tronex a fost condamnată la o amendă cu suspendare din cauza presupusului transfer de deșeuri cu încălcarea dispozițiilor Regulamentului nr. 1013/2006. La 10 februarie 2014, s-a constatat că această societate intenționa să transfere un lot de aparate electrice sau electronice (denumit în continuare „lotul în cauză”) către un terț stabilit în Tanzania. Lotul în cauză, cumpărat pentru suma de 2 396,01 euro, era alcătuit din fierbătoare electrice de apă, fiare de călcat cu aburi, ventilatoare și aparate de ras. Majoritatea aparatelor erau ambalate în ambalajul de origine, însă unele dintre acestea

erau neambalate. Era vorba, pe de o parte, despre aparate restituite de consumatori pe baza unei garanții a produsului în cauză și, pe de altă parte, despre articole care, de exemplu, fuseseră scoase din asortimentul vânzătorului în urma unei modificări a acestuia. În plus, unele aparate erau defecte. Transferul a avut loc fără notificarea sau acordul prevăzut de Regulamentul nr. 1013/2006.

- 11 În fața instanței de trimitere, Openbaar Ministerie (Ministerul Public, Țările de Jos) arată că aparatele care compuneau lotul în cauză nu mai erau apte pentru vânzarea normală către consumatori, ceea ce a determinat furnizorii societății Tronex să le „arunce”. Prin urmare, ar fi vorba despre „deșeuri”, în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98. Faptul că aceste aparate aveau încă o valoare reziduală și că Tronex a plătit efectiv o sumă pentru aceasta ar fi nepertinent în această privință. Prin urmare, transferul acestui lot de „deșeuri” către un terț stabilit în Tanzania ar fi trebuit să răspundă cerințelor care decurg din Regulamentul nr. 1013/2006.
- 12 Tronex contestă calificarea drept „deșeuri” pe care Ministerul Public intenționează să o confere aparatelor care compun lotul în cauză. Furnizorii acestei societăți nu ar fi „aruncat” aceste aparate, în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98, ci i le-ar fi vândut ca mărfuri obișnuite având o anumită valoare pe piață.
- 13 În aceste condiții, Gerechtshof Den Haag (Curtea de Apel din Haga) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
 - „1) a) Un comerciant cu amănuntul care, pe baza unei convenții încheiate cu furnizorul său (fie acesta importator, comerciant cu ridicata, distribuitor, producător sau altă persoană de la care a achiziționat bunul), restituie un bun returnat de un consumator sau care a devenit excedentar în asortimentul său trebuie considerat un deținător care aruncă bunul în sensul articolului 3 punctul 1 din [Directiva 2008/98]?
 - b) Pentru răspunsul la [prima întrebare litera a)] este relevantă împrejurarea că este vorba despre un bun care prezintă un viciu sau un defect ușor de remediat?
 - c) Pentru răspunsul la [prima întrebare litera a)] este relevantă împrejurarea că este vorba despre un bun care prezintă un viciu sau un defect de o asemenea amploare sau gravitate încât, pentru acest motiv, bunul nu mai este adecvat sau util în raport cu destinația sa inițială?
 - 2) a) Un comerciant cu amănuntul sau un furnizor care revinde unui cumpărător de loturi (de articole reziduale) un bun restituit de un consumator sau care a devenit excedentar în asortimentul său trebuie considerat un deținător care aruncă bunul respectiv în sensul articolului 3 punctul 1 din [Directiva 2008/98]?
 - b) Pentru răspunsul la [a doua întrebare litera a)] este relevantă valoarea prețului de vânzare datorat de cumpărătorul de loturi comerciantului cu amănuntul sau furnizorului?
 - c) Pentru răspunsul la [a doua întrebare litera a)] este relevantă împrejurarea că este vorba despre un bun care prezintă un viciu sau un defect ușor de remediat?
 - d) Pentru răspunsul la [a doua întrebare litera a)] este relevantă împrejurarea că este vorba despre un bun care prezintă un viciu sau un defect de o asemenea amploare sau gravitate încât, pentru acest motiv, bunul nu mai este adecvat sau util în raport cu destinația sa inițială?
 - 3) a) Un cumpărător de loturi care revinde unor terți (din străinătate) un lot mare de bunuri achiziționate de la comercianți cu amănuntul sau de la furnizori, care au fost restituite de consumatori sau au devenit excedentare, trebuie considerat un deținător care aruncă lotul respectiv de bunuri în sensul articolului 3 punctul 1 din [Directiva 2008/98]?
 - b) Pentru răspunsul la [a treia întrebare litera a)] este relevantă valoarea prețului de vânzare datorat de terț cumpărătorului loturilor?
 - c) Pentru răspunsul la [a treia întrebare litera a)] este relevantă împrejurarea că lotul de bunuri conține și articole care prezintă un viciu sau un defect ușor de remediat?

- d) Pentru răspunsul la [a treia întrebare litera a)] este relevantă împrejurarea că este vorba despre un bun care prezintă un viciu sau un defect de o asemenea amploare sau gravitate încât, pentru acest motiv, bunul respectiv nu mai este adecvat sau util în raport cu destinația sa inițială?
- e) Pentru răspunsul la [a treia întrebare litera c)] sau la [a treia întrebare litera d)] este relevantă proporția bunurilor defecte din întregul lot de bunuri revândute terților? Dacă da, ce procentaj constituie punctul de inflexiune?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 14 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă transferul către o țară terță a unui lot de aparate electrice și electronice precum cele în discuție în litigiul principal, care erau inițial destinate vânzării cu amănuntul, dar care au făcut obiectul unui retur de către consumator sau care, din diverse motive, au fost returnate de comerciant furnizorului său, trebuie considerat un „transfer de deșeuri” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1013/2006 coroborat cu articolul 2 punctul 1 din acesta și cu articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98.
- 15 Conform articolului 1 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 1013/2006, acesta se aplică transferurilor de deșeuri exportate din Uniune către țări terțe.
- 16 Referitor la noțiunea de „deșeu”, trebuie amintit că articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98 o definește ca fiind orice substanță sau obiect pe care deținătorul le aruncă sau are intenția sau obligația să le arunce.
- 17 Conform unei jurisprudențe constante a Curții, calificarea de „deșeu” rezultă în primul rând din comportamentul deținătorului și din semnificația termenului „a arunca” (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 37, precum și jurisprudența citată).
- 18 În ceea ce privește expresia „a arunca”, rezultă tot din jurisprudența constantă a Curții că expresia menționată trebuie să fie interpretată ținând seama de obiectivul Directivei 2008/98, care constă, potrivit considerentului (6) al acesteia, în minimizarea efectelor nocive cauzate de producerea și de gestionarea deșeurilor asupra sănătății umane și a mediului, precum și în lumina articolului 191 alineatul (2) TFUE, care prevede că politica Uniunii Europene în domeniul mediului urmărește un nivel de protecție ridicat și se bazează în special pe principiile precauției și acțiunii preventive. Rezultă că termenul „a arunca” și, prin urmare, noțiunea de „deșeu”, în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98, nu pot fi interpretate în mod restrictiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 38, precum și jurisprudența citată).
- 19 Rezultă din dispozițiile Directivei 2008/98 că termenul „a arunca” include atât valorificarea, cât și eliminarea unei substanțe sau a unui obiect, în sensul articolului 3 punctele 15 și 19 din această directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 39, precum și jurisprudența citată).
- 20 În mod mai specific, existența unui „deșeu” în sensul Directivei 2008/98 trebuie verificată cu luarea în considerare a tuturor circumstanțelor, ținând seama de obiectivul acestei directive și procedând în așa fel încât să nu fie prejudiciată eficacitatea sa (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 40, precum și jurisprudența citată).

- 21 Astfel, anumite împrejurări pot reprezenta indicii ale existenței unei acțiuni, a unei intenții sau a unei obligații de a arunca o substanță sau de un obiect în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 41).
- 22 Se impune să se acorde o atenție deosebită împrejurării dacă obiectul sau substanța în cauză nu are sau nu mai are utilitate pentru deținătorul său, astfel încât acest obiect sau această substanță ar constitui o sarcină de care deținătorul său ar încerca să se debaraseze. Astfel, dacă această situație se regăsește, există un risc ca deținătorul să se debaraseze de obiectul sau de substanța aflată în posesia sa într-un mod care poate fi dăunător pentru mediu, în special prin abandonarea, prin descărcarea sau prin eliminarea sa necontrolată. Întrucât intră în sfera de aplicare a noțiunii de „deșeu” în sensul Directivei 2008/98, acest obiect sau această substanță este supusă dispozițiilor acestei directive, ceea ce implică faptul că valorificarea sau eliminarea acestui obiect sau a acestei substanțe va trebui să fie efectuată în așa fel încât sănătatea oamenilor să nu fie pusă în pericol și fără a utiliza procese sau metode care ar putea fi dăunătoare pentru mediu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 23 În această privință, gradul de probabilitate de reutilizare a unui bun, a unei substanțe sau a unui produs fără operațiune de transformare prealabilă constituie un criteriu pertinent în vederea aprecierii dacă acestea constituie sau nu un deșeu în sensul Directivei 2008/98. Dacă, dincolo de simpla posibilitate de a reutiliza bunul, substanța sau produsul în cauză, există un avantaj economic pentru deținător să facă acest lucru, probabilitatea unei asemenea reutilizări este mare. Într-un asemenea caz, bunul, substanța sau produsul în cauză nu mai poate fi considerat ca fiind o povară de care deținătorul va încerca să se debaraseze, ci ca reprezentând un veritabil produs (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2007, Comisia/Italia, C-263/05, EU:C:2007:808, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 24 Nu ar fi nicidecum justificat ca dispozițiile Directivei 2008/98, care urmăresc să asigure ca operațiunile de valorificare și de eliminare a deșeurilor să fie puse în aplicare fără a periclita sănătatea oamenilor și fără a fi utilizate procese sau metode care ar putea fi dăunătoare pentru mediu, să fie aplicate de asemenea unor bunuri, unor substanțe sau unor produse pe care deținătorul intenționează să le exploateze sau să le comercializeze în condiții avantajoase independent de orice operațiune de valorificare. Cu toate acestea, având în vedere obligația de a recurge la o interpretare largă a noțiunii de „deșeuri”, se impune ca această argumentație să fie circumscrisă la situațiile în care reutilizarea bunului sau a substanței în cauză nu este numai eventuală, ci certă, fără să fie necesar să se recurgă în prealabil la unul dintre procedeele de recuperare a deșeurilor prevăzute în anexa II la Directiva 2008/98, verificare ce revine instanței de trimitere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 53 și jurisprudența citată).
- 25 În definitiv, revine instanței de trimitere, care este singura competentă să aprecieze situația de fapt din cauza cu care este sesizată, sarcina să verifice dacă deținătorul obiectului sau al substanței în cauză avea efectiv intenția de a le „arunca”, ținând seama de ansamblul împrejurărilor din speță, asigurându-se în același timp de respectarea obiectivului vizat de Directiva 2008/98. În aceste condiții, revine Curții sarcina să furnizeze instanței respective orice indicație utilă în vederea soluționării litigiului cu care este sesizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2013, Brady, C-113/12, EU:C:2013:627, punctul 47, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 48).
- 26 În speță, trebuie analizat dacă aparatele electrice care compun lotul în cauză trebuiau considerate „deșeuri” la momentul în care au fost descoperite de autoritățile neerlandeze.
- 27 În această privință, în ipoteza în care Tronex a dobândit aparate care deveniseră deja, într-un stadiu anterior, deșeuri și nu a procedat la eliminarea sau valorificarea lor, ar trebui să se considere că efectuează un transfer de deșeuri cu încălcarea dispozițiilor relevante ale Regulamentului nr. 1013/2006.

- 28 Cu toate acestea, în ceea ce privește împrejurarea, menționată de instanța de trimitere, potrivit căreia aparatele electrice care compun lotul în cauză nu mai erau apte pentru uzul căruia îi erau inițial destinate de către deținătorii lor, și anume comerțanții cu amănuntul, comerțanții cu ridicata și importatorii acestui tip de aparate în stare nouă, trebuie subliniat că această împrejurare poate constitui un indiciu că lotul în cauză reprezenta o sarcină de care furnizorii încercau să „se debaraseze”.
- 29 În ceea ce privește circumstanțele potrivit cărora respectivele aparate aveau o valoare reziduală și că Tronex a plătit o anumită sumă pentru aceasta, în temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, noțiunea de „deșeu” nu trebuie să se înțeleagă în sensul că exclude substanțele și obiectele care au o valoare comercială și care sunt susceptibile să fie destinate unei reutilizări economice (Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 50, precum și jurisprudența citată).
- 30 Îndoielile instanței de trimitere țin în special de împrejurarea că, deși aceste aparate erau, în majoritate, în ambalajul de origine, unele dintre ele nu aveau ambalaj. Astfel, lotul în cauză era constituit, pe de o parte, din aparate electrice returnate de consumatori în temeiul garanției produsului și, pe de altă parte, din articole care au devenit excedentare în asortimentul comerțanțului cu amănuntul, al comerțanțului cu ridicata sau al importatorului ca urmare, de exemplu, a unei modificări a acestuia. În plus, unele aparate erau defecte.
- 31 În această privință, simpla împrejurare că vânzătorul și cumpărătorul au calificat vânzarea ca fiind aceea a unui lot și că acest lot conține aparate care trebuie considerate deșeuri nu înseamnă că toate aparatele conținute în acest lot constituie deșeuri.
- 32 Pe de o parte, în ceea ce privește articolele care au devenit excedentare în asortimentul comerțanțului cu amănuntul, al comerțanțului cu ridicata sau al importatorului și care erau încă în ambalajul lor de origine nedeschis, se poate considera că este vorba despre produse noi în legătură cu care se poate prezuma că erau în stare de funcționare. Asemenea aparate electrice pot fi considerate produse de piață, susceptibile să facă obiectul unor schimburi comerciale normale care nu reprezintă, în principiu, o sarcină pentru deținătorul lor, conform jurisprudenței amintite la punctul 22 din prezenta hotărâre.
- 33 Dosarul de care dispune Curtea nu conține elemente care să permită să se considere că deținătorul lor avea intenția de a „arunca” respectivele aparate, în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a verifica că niciun element nu permite să se pună la îndoială buna stare de funcționare a acestor articole.
- 34 Pe de altă parte, în ceea ce privește aparatele electronice returnate în temeiul garanției produsului, trebuie arătat că o operațiune de retur efectuată în conformitate cu o clauză contractuală și în schimbul rambursării prețului de achiziție nu poate fi asimilată cu o eliminare. Astfel, în cazul în care un consumator efectuează un asemenea retur al unui bun neconform în vederea obținerii rambursării prin aplicarea garanției asociate contractului de vânzare a acestui bun, respectivul consumator nu poate fi considerat ca dorind să efectueze o operațiune de eliminare sau de valorificare a unui bun pe care intenționa să îl „arunce”, în sensul articolului 3 punctul 1 din Directiva 2008/98. De altfel, se impune să se adauge că, în împrejurări precum cele din litigiul principal, riscul ca deținătorul să arunce acest bun într-un mod care poate fi dăunător mediului este scăzut (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Shell Nederland, C-241/12 și C-242/12, EU:C:2013:821, punctul 46).
- 35 Cu toate acestea, o asemenea operațiune de returnare în temeiul garanției produsului nu permite să se determine dacă, într-un asemenea context, reutilizarea aparatelor electrice în cauză este sigură, astfel cum impune jurisprudența amintită la punctul 24 din prezenta hotărâre. Va fi, prin urmare, necesar să se verifice, în vederea stabilirii riscului ca deținătorii să le arunce într-un mod care să cauzeze un

prejudiciu mediului, dacă aparatele electrice returnate în temeiul garanției produsului pot, atunci când prezintă defecte, să mai fie vândute fără reparație pentru a fi utilizate în conformitate cu destinația lor inițială și dacă această reutilizare este sigură.

- 36 În schimb, dacă un asemenea aparat este afectat de defecte care necesită o reparație, astfel încât nu poate fi utilizat în conformitate cu destinația sa inițială, acesta constituie o sarcină pentru deținătorul său și, așadar, trebuie considerat un deșeu, în măsura în care nu există certitudinea că deținătorul va efectua efectiv reparația sa. Așa cum a arătat Comisia Europeană în observațiile sale scrise, existența unor îndoieli cu privire la faptul că un bun va mai putea fi vândut în vederea unei utilizări conforme destinației sale inițiale este hotărâtoare cu privire la calificarea sa drept „deșeu”.
- 37 Astfel, costul reparației necesare pentru ca bunul în cauză să poată fi din nou utilizat în conformitate cu destinația sa inițială prezintă puțină importanță, din moment ce, pe de o parte, simpla împrejurare că acesta nu este în stare de funcționare îl transformă într-o sarcină pentru deținătorul său și, pe de altă parte, după cum reiese din cuprinsul punctului precedent, utilizarea viitoare a acestuia în conformitate cu această destinație nu este sigură.
- 38 Prin urmare, este necesar să se considere că un defect care ar face bunul în cauză inutilizabil în conformitate cu destinația sa inițială este de natură să demonstreze că reutilizarea unui astfel de produs nu este sigură.
- 39 În această privință trebuie arătat că modul în care un deținător tratează un viciu sau un defect poate furniza un indiciu cu privire la existența unei acțiuni, a unei intenții sau a unei obligații de a arunca bunul în cauză. Astfel, atunci când vinde sau cedează acest bun unui terț fără să fi constatat în prealabil starea sa de funcționare, este necesar să se considere că respectivul bun reprezintă pentru deținător o sarcină de care se debarasează, astfel încât acest bun trebuie calificat drept „deșeu” în sensul Directivei 2008/98.
- 40 Așadar, pentru a stabili că aparatele care prezintă un defect de funcționare nu constituie deșeuri, revine deținătorului produselor în cauză sarcina de a demonstra că reutilizarea lor este nu numai eventuală, ci sigură și de a se asigura că au fost efectuate controalele sau reparațiile prelabile necesare în această privință.
- 41 Pe de altă parte, revine deținătorului care intenționează să transfere aparate precum cele în discuție în litigiul principal către un terț sarcina să se asigure că starea lor de funcționare este protejată împotriva daunelor legate de transport prin intermediul unui ambalaj adecvat. În lipsa unui asemenea ambalaj, trebuie să se considere, în măsura în care deținătorul acceptă riscul ca aceste aparate să fie deteriorate în timpul transportului, că intenționează să le arunce.
- 42 Astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 42 din concluzii, o asemenea obligație de control și eventual de reparare și de ambalare constituie o măsură proporțională cu obiectivul Directivei 2008/98.
- 43 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că transferul către o țară terță al unui lot de aparate electrice și electronice precum cele în discuție în litigiul principal, care inițial erau destinate vânzării cu amănuntul, dar care au făcut obiectul unui retur de către consumator sau care, din diverse motive, au fost returnate de comerciant furnizorului său, trebuie considerat un „transfer de deșeuri” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1013/2006 coroborat cu articolul 2 punctul 1 din acesta și cu articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98 în cazul în care acest lot conține aparate a căror bună funcționare nu a fost constatată în prealabil sau care nu sunt corect protejate împotriva daunelor legate de transport. În schimb, în absența unor indicii contrare, asemenea bunuri care au devenit excedentare în asortimentul vânzătorului, aflate în ambalajul de origine nedeșfăcut, nu trebuie să fie considerate deșeuri.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 44 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Transferul către o țară terță al unui lot de aparate electrice și electronice precum cele în discuție în litigiul principal, care inițial erau destinate vânzării cu amănuntul, dar care au făcut obiectul unui retur de către consumator sau care, din diverse motive, au fost returnate de comerciant furnizorului său, trebuie considerat un „transfer de deșuri” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșuri coroborat cu articolul 2 punctul 1 din acesta și cu articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive în cazul în care acest lot conține aparate a căror bună funcționare nu a fost constatată în prealabil sau care nu sunt corect protejate împotriva daunelor legate de transport. În schimb, în absența unor indicii contrare, asemenea bunuri care au devenit excedentare în asortimentul vânzătorului, aflate în ambalajul de origine nedesfăcut, nu trebuie să fie considerate deșuri.

Semnături